

Sygn. akt: II AKa 71/01

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2001 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Śpiechowicz (spr.)
Sędziowie	SA Jan Dybek SO del. Elżbieta Mieszczkańska
Protokolant	Barbara Oleś

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Stefana Jarskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2001r.

sprawy z wniosku L. P., T. P. i T. Z.

- o odszkodowanie

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 grudnia 2000r. sygn. akt XVI1 Ko 291/96

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok a kosztami postępowania odwoławczego obciążą Skarb Państwa.

II AKa 71/01

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, postanowieniem z dnia 14.12.2000 r. sygn. XVI1 Ko 291/96 oddalił wniosek L. P., T. Z. i T. P. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za represjonowanie C. P. w latach 1948-1957 przez władze b. ZSRR.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawców zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na niewzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy, a przede wszystkim faktu, iż C. P. został aresztowany, a następnie skazany z powodu przynależności do Armii Krajowej.

W oparciu o ten zarzut apelacja wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i uznanie wniosku, względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za całkowicie bezzasadną.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i trafnie ustalił, że brak jest przesłanek do zasądzenia na rzecz wnioskodawców żądanego w trybie ustawy z dnia 23-11.1991 r. o uznanie

za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego odszkodowania.

Zasądzenie odszkodowania w oparciu o cyt. ustawę warunkowane jest udowodnieniem związku zachodzącego pomiędzy wykazywaną szkodą lub krzywdą a orzeczeniem, którego nieważność została stwierdzona lub takiego związku z represjami, jakie osobę tę spotkały ze strony radzieckich organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub organów pozasądowych w warunkach, o których mowa w ust.2 a i 2b art.8 ustawy lutowej. Ten związek musi być udowodniony, nie może opierać się jedynie na domniemaniu, przy tym ciężar dowodu (lub co najmniej inicjatywy dowodowej) spoczywa na wnioskodawcy,(Por. wyrok SA Wroc ław II AKa 69/99 OSA 1999/4/35).

Dostarczone przez wnioskodawców dokumenty stanowią jedynie nikłą poszlakę, iż represje z jakimi zetknął się C. P. związane były z jego wcześniejszą przynależnością do Armii Krajowej i w żaden sposób, jak trafnie zauważył Sąd I instancji, nie stanowią przekonującego dowodu .6 istnieniu tegoż związku.

Niezależnie jednak od powyższego należy zauważyć, iż zgodnie z art.8 ust 2b ustawy lutowej, nawet gdyby przyjąć, że związek taki istniał, to działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, o której mowa w ust. 2a musiała mieć miejsce w okresie od 17.IX.1939r. do 5.11.1946 r., bowiem wolą ustawodawcy była realizacja roszczeń odszkodowawczych za działalność osób represjonowanych na wschód od linii Curzona, jedynie w tym wąskim przedziale czasowym.

Skoro więc C. P. aresztowany został dopiero 6 sierpnia 1948 r., przeto także i ta, wymieniona wyżej przesłanka nie jest spełniona, stąd też wyrok Sądu I instancji należało utrzymać w mocy.